Είναι τελικά μαλάκας ο λαός;

written by Piera Del Bando | 26.05.2023

Από τη σελίδα του Κυκλοθυμικού στο fb

Ας υποθέσουμε ότι ο Νίκος, ένας 25αρης χαλαρός Δεξιός με μέτρια προσόντα, στα χρόνια των μνημονίων αναγκάστηκε να αφήσει την οικογένειά του, να φύγει στην Γερμανία, μετανάστης σε πολύ άσχημες συνθήκες, λάντζα σε βουρκοεστιατόριο. Για 6-7 χρόνια έζησε σε ένα σπίτι με άλλους 3-4 Βόσνιους, Ρουμάνους και Πολωνούς, δεν αντάλλαζαν κουβέντα, το μεροκάματο χαμηλό, ίσα ίσα τον έφτανε. Το σπίτι του πατέρα του υπερχρεωμένο, θα το έχαναν, οπότε όλα τα λεφτά πήγαιναν σε ένα βαρέλι χωρίς πάτο. Καμία προοπτική να κάνει οικογένεια. Κάποια στιγμή επί Μητσοτάκη ο πατέρας του, παλιό κομματόσκυλο βρίσκει άκρη και τον χώνει στην αστυνομία, σε θέση γραφείου, καντινιέρη, κάτι τέτοιο. 1000 ευρώ το μήνα καθαρά συν τα μπόνους συν κάτι νυχτερινά συν κάτι αργίες. Βρίσκει κοπέλα, αυτή με άλλο βύσμα, χώνεται σε μια θέση φάντασμα στον Δήμο, φύλακας σε παγκοσμίως άγνωστο μουσείο με 10 επισκέπτες τον χρόνο. Κι η αδερφή του χωμένη στο Δημόσιο, από τα χρόνια του Καραμανλή. 4-5 χιλιάδες μπαίνουν στο σπίτι μόνο από τους διορισμούς. Ένας βουλευτής παίρνει τηλέφωνο την τράπεζα και ρυθμίζει και το χρέος. Μέσα σε λίγα χρόνια βρήκε σταθερή δουλειά, γύρισε Ελλάδα, δουλεύει ελάχιστο, ρύθμισε τα χρέη του, έκανε οικογένεια. Θα ψηφίσει με βάση τα Τέμπη και τις δολοφονίες των Ρομά; Είναι κάθαρμα ή θύμα καταστάσεων; Είναι εγκλωβισμένος ή ανάλγητο ατομικιστικό γουρούνι; Ποιος φταίει πραγματικά για το ηθικό του κατάντημα; Αλήθεια, οι απαντήσεις δεν είναι πάντα τόσο εύκολες.

Τις τελευταίες μέρες έχει ξεκινήσει μια τεράστια κόντρα ανάμεσα σε λαομάχους και λαοκλάστες. Από τη μια αυτοί που δεν δέχονται κουβέντα για τον πάνσοφο λαό κι η οποιαδήποτε κριτική στις αποφάσεις του, είναι ελιτισμός, αλητεία κι

ψευτοαριστεροσύνη κι από την άλλη αυτοί που εύχονται γενοκτονίες, λιμούς, σεισμούς και καταποντισμούς.

Νομίζω ότι κι οι δυο έχουν άδικο. Οι μεν με το να αντιμετωπίζουν το λαό ως μια άβουλη μάζα που χωρίς ηθικές και λογικές επεξεργασίες πηγαίνει από εδώ κι από εκεί με βάση τις συνθήκες και του αφαιρούν το βασικό θεμέλιο της Δημοκρατίας, την ευθύνη του. Οι δε με το να βγάζουν το πιο ακραίο θυμικό πάνε στο άλλο άκρο, ξεχνάνε ότι στο τέλος της ημέρας τα λαϊκά συμφέροντα είναι τα κοινά συμφέροντα και χάνοντας κάθε ουμανιστικό κι διαλεκτικό πρόσημο στη σκέψη τους καταλήγουν σε χουλιγκανικές αφοριστικές γενικεύσεις και τσουβαλιάσματα που ως μηχανισμοί αντίληψης ταιριάζουν μάλλον στους «απέναντι».

Είναι σημαντικό ο λαός να κρίνεται όσο σημαντική είναι για τον καθένα μας η αυτοκριτική. Έχει την ευθύνη. Κι ακόμα κι αν οι εκλογές δεν κρίνουν τόσα πολλά πράγματα όσο διαφημίζονται, το να στηρίξεις τόσο μαζικά συγκεκριμένες επιλογές, το να ξεπλύνεις εγκλήματα, το να αδιαφορείς για σοβαρές αντιδημοκρατικές δράσεις και να επικροτήσεις την κρατική βία δείχνει κατεύθυνση. Αγάπη προς τα λαό και τα συμφέροντά του είναι να σημειώνεις και να αναδεικνύεις όλες τις επικίνδυνες κι αυτοκαταστροφικές επιλογές του, την τοξική κουλτούρα που δηλητηριάζει μεγάλο μέρος του, την κυρίαρχη ατομικιστική νοοτροπία, την κουλτούρα της βίας, την έλλειψη ενσυναίσθησης, την απουσία κάθε σεβασμού στον διπλανό του, το μίσος στον πιο αδύναμο, την ενίσχυση της θρησκοληψίας, της μαγγανείας, της μισαλλοδοξίας, του μισογυνισμού. Και κακά τα ψέματα, αυτά δεν τα έχουμε δει μόνο στις εκλογές, μια μέρα να δουλέψεις στην Ελλάδα, μια ώρα να περπατήσεις σε έναν δρόμο της, μια φορά να πάρεις τα μέσα μαζικής μεταφοράς τα ίδια καταλαβαίνεις. Το να κάνεις ότι δεν τα βλέπεις, το να κοιτάς αλλού είναι επικίνδυνο, δεν είναι σεβασμός στους λαϊκούς αγώνες.

Είναι σημαντικό, όμως, και τι εξηγήσεις θα δώσεις σε αυτό. Αν απλώς ο λαός είναι μαλάκας γιατί έχει κακό γονίδιο, γιατί πριν 200φεύγα χρόνια είχαμε Τούρκους, γιατί δεν περάσαμε Διαφωτισμό, γιατί η Εύα έφαγε το μήλο, τότε…σωθήκαμε. Η εποικοδομητική ανάλυση αφορά το να στραφείς προς τις συνθήκες που έγινε αυτή η αρνητική εξέλιξη. Είναι σημαντικό να καταγραφούν όλοι οι παράγοντες, το πώς οι απανωτές κρίσεις κι οι απειλές πολέμου δημιούργησαν τα αντανακλαστικά φόβου, μια μόνιμη ανασφάλεια, το πώς χαλάρωσε αυτός ο φόβος την ηθική, πώς ενίσχυσε τον ατομικισμό μέσα σε ένα εθνικό ναυάγιο που αυτοί που βύθισαν το πλοίο κρατάνε και τα σωσίβια. Να δούμε το πώς εξαχρείωσέ μεγάλο μέρος του λαού το παραμύθι της «πρώτης φοράς Αριστεράς» κι οι απανωτές ματαιώσεις και προβοκάτσιες στα χρόνια των μνημονίων. Το πώς μεγαλώσαμε οι περισσότεροι μέσα στην μιντιακή προπαγάνδα, στα χαζοσήριαλ με τα στερεότυπα, την θρησκόληπτη κι εθνικιστική παιδεία, τα κυρίαρχα αφηγήματα. Πόσο μας έχει στοιχίσει η εργατική υποχώρηση σε παγκόσμιο επίπεδο μετά το τέλος της ΕΣΣΔ, πόσο έχει δυσφημίσει το κίνημα και τους αγώνες ο συστημικός συνδικαλισμός των κομμάτων εξουσίας.

Άρα ναι, γεμίσαμε σκατά ως κοινωνία, αλλά υποχρέωσή μας είναι να μη γίνουμε κι εμείς βόθρος. Και δεν γίνεται να χτυπάμε το αποτέλεσμα κι όχι τα αίτια, δε γίνεται έτσι.